КЛАСИЧНИЙ ПРИВАТНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

Інститут здоров'я, спорту та туризму ім. Т. Самоленко

Кафедра теоретичних основ фізичного та адаптивного виховання

ЗАТВЕРДЖУЮ
Завідувач кафедри теоретичних основ фізичного та адаптивного виховання
_____ Ірина ЄВСТІГНЕЄВА
(підпис)
«26» 08 2026 р.

МЕТОДИЧНІ РЕКОМЕНДАЦІЇ ДО ВИКОНАННЯ КУРСОВОЇ РОБОТИ МЕТОДИКА ВИКЛАДАННЯ ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ В ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ

для здобувачів другого (магістерського) рівня вищої освіти
спеціальності А7 Фізична культура і спорт,
освітня програма «Фізична культура і спорт»

Запоріжжя
2026

Методичні рекомендації до виконання курсової роботи Методика викладання фізичного виховання в закладах вищої освіти для здобувачів другого (магістерського) рівня вищої освіти спеціальності А7 Фізична культура і спорт освітня програма Фізична культура і спорт. Класичний приватний університет – Запоріжжя : КПУ, 2026. – 38 с.

Розробник: доц. Євстігнеєва І.В., доц. Кружило Г.Г., доц. Клочко Л.І, викл. Воскобойник Т.А.

Рекомендовано кафедрою теоретичних основ фізичного та адаптивного виховання. Протокол № 1 від 26 серпня 2026 р.

ВСТУП

Відповідно до навчального плану здобувачі другого (магістерського) рівня вищої освіти галузі знань А «Освіта», спеціальності А7 «Фізична культура і спорт», освітньої програми «Фізична культура і спорт» виконують і захищають курсову роботу з освітнього компонента «Методика викладання фізичного виховання у закладі вищої освіти».

Методичні вказівки покликані допомогти здобувачам правильно організувати та виконати курсове дослідження. Основні етапи роботи передбачають вибір і обґрунтування теми, визначення мети та завдань дослідження, опрацювання наукових джерел, виконання теоретичної та практичної частин, формулювання висновків, оформлення роботи й підготовку до її захисту.

Дотримання вимог до планування, проведення та оформлення курсової роботи сприяє формуванню навичок науково-дослідної діяльності й підготовці майбутніх фахівців до розв’язання професійних завдань у сфері фізичної культури і спорту, зокрема до викладання відповідних дисциплін у закладах вищої освіти.

1. МЕТА ТА ЗАВДАННЯ КУРСОВОЇ РОБОТИ

Курсова робота є одним з основних видів самостійної роботи здобувачів вищої освіти. Вона спрямована на закріплення, поглиблення й узагальнення знань, оволодіння методами наукового дослідження та формування вмінь розв’язувати актуальні науково-методичні й професійні завдання у сфері фізичної культури і спорту.

Мета курсової роботи з освітнього компонента «Методика викладання фізичного виховання у закладі вищої освіти» полягає в поглибленні знань і формуванні практичних умінь, необхідних для організації та методичного забезпечення освітнього процесу з фізичного виховання у закладах вищої освіти. Під час виконання роботи здобувач опрацьовує сучасні методики й технології навчання, обґрунтовує їх добір відповідно до теми дослідження та розробляє рекомендації щодо їх застосування.

Основними завданнями курсової роботи є:

1. Проаналізувати наукову, навчальну та методичну літературу з обраної теми.
2. Визначити й обґрунтувати мету та завдання роботи, її об’єкт і предмет, методи дослідження, структуру та зміст розділів.
3. Розглянути особливості викладання фізичного виховання у закладі вищої освіти та обґрунтувати методичні підходи до розв’язання проблеми, обраної для дослідження.
4. За потреби змоделювати й провести педагогічне дослідження відповідно до теми роботи, дотримуючись погоджених методик, етичних вимог і правил безпеки.

5. Послідовно викласти результати опрацювання теми в розділах курсової роботи, сформулювати висновки.

6. Розробити методичні рекомендації щодо використання результатів роботи в освітньому процесі закладу вищої освіти.

Курсова робота виконується на основі вивчення нормативних документів у сфері вищої освіти та фізичної культури і спорту, освітніх програм і навчально-методичних матеріалів, наукової та методичної літератури, відкритих електронних ресурсів і передового досвіду викладання фізичного виховання у закладах вищої освіти.

Показником якісної підготовки фахівця є самостійність здобувача у визначенні методичних рішень, опрацюванні матеріалів і розробленні практичних пропозицій, пов'язаних із темою дослідження. Висновки й рекомендації курсової роботи можуть бути використані у викладацькій та методичній діяльності у сфері фізичної культури і спорту.

2. КОМПЕТЕНТНОСТІ ТА РЕЗУЛЬТАТИ НАВЧАННЯ

Виконання курсової роботи з освітнього компонента «Методика викладання фізичного виховання у закладі вищої освіти» забезпечує формування компетентностей і досягнення програмних результатів навчання, визначених ОПП А7 «Фізична культура і спорт».

Інтегральна компетентність

Здатність розв'язувати задачі дослідницького та/або інноваційного характеру у сфері фізичної культури і спорту.

Спеціальна (фахова) компетентність

СК 3. Здатність здійснювати науково-педагогічну діяльність у закладах вищої освіти.

Програмні результати навчання

РН 6. Здійснювати пошук, критичний аналіз, систематизацію та оцінювання інформації з наукових джерел, електронних баз даних і цифрових ресурсів для вирішення професійних і дослідницьких завдань.

РН 7. Застосовувати сучасні цифрові технології, спеціалізоване програмне забезпечення, інформаційно-аналітичні системи та методи статистичного аналізу даних для вирішення складних професійних і наукових завдань.

РН 9. Розробляти, реалізовувати, оцінювати ефективність та впроваджувати результати наукових і прикладних проєктів, спрямованих на розв'язання інноваційних проблем у сфері фізичної культури, спорту та адаптивного виховання.

3. ЗАГАЛЬНА СТРУКТУРА ТА ОБСЯГ КУРСОВОЇ РОБОТИ

Курсова робота повинна мати наступну структуру:

1. Титульний аркуш
2. Зміст
3. Вступ, де обґрунтовується актуальність теми, формулюються об'єкт, предмет, мета і завдання дослідження.
4. Основна частина (як правило 2 розділи: теоретичну (аналіз наукових джерел та авторські висновки) та практичну частини (проведення експериментів, розробка навчальних матеріалів).
5. Висновки, які узагальнюють результати дослідження.
6. Список використаних джерел (зазвичай 20-25 позицій).
7. Додатки, якщо вони необхідні для кращого розуміння матеріалу.

Рекомендований обсяг курсової роботи – 25-35 сторінок (при дотриманні норм оформлення тексту). Додатки до рекомендованого обсягу роботи не включаються. Методи дослідження можуть включати як теоретичні (аналіз, синтез, узагальнення), так і емпіричні (спостереження, експерименти). Особлива увага приділяється унікальності роботи, щоб уникнути плагіату.

4. ВИМОГИ ДО ЗМІСТУ ВСТУПУ

Вступ містить обґрунтування актуальності теми курсової роботи та її основних характеристик: мету й завдання, об’єкт і предмет дослідження, методи дослідження, теоретичне та практичне значення одержаних результатів, апробацію результатів курсової роботи (за наявності), структуру й обсяг роботи.

Обґрунтовуючи актуальність теми, необхідно показати її значущість для теорії та методики фізичного виховання, фізичної культури і спорту, а також потребу в розв’язанні обраної проблеми для вдосконалення освітнього процесу у закладах вищої освіти або професійної діяльності у сфері фізичної культури і спорту. Таке обґрунтування має спиратися на аналіз сучасних наукових досліджень, нормативних документів і практичного досвіду. Короткий огляд літератури повинен підвести до висновку, що проблема ще не розкрита, розкрита частково або потребує вивчення в іншому аспекті, а отже, має підстави для подальшого дослідження.

Актуальність теми слід викладати чітко й конкретно, без надмірно загального вступу. Достатньо в межах однієї сторінки визначити основні чинники, що зумовлюють потребу в дослідженні. Відповідно до актуальності автор окреслює питання, які розглядатимуться в роботі, і формулює її мету та завдання.

Мета – це запланований результат, якого необхідно досягти під час виконання курсової роботи. Вона може передбачати теоретичне обґрунтування й розроблення методичних підходів, засобів, методів або технологій фізичного виховання, тренувального чи фізкультурно-оздоровчого процесу, а також оцінювання їх практичного застосування. Мету формулюють одним або двома реченнями.

Завдання розкривають і конкретизують мету роботи. Вони визначають основні напрями дослідження та матеріали, які необхідно опрацювати або розробити для досягнення мети. Зазвичай формулюють від трьох до п'яти завдань, використовуючи дієслова: *вивчити, проаналізувати, дослідити, визначити, оцінити, обґрунтувати, розробити, запропонувати, удосконалити* тощо. Завдання слід формулювати ретельно, оскільки послідовність їх розв'язання визначає зміст розділів і підрозділів курсової роботи.

Об'єкт дослідження – це процес або явище, у межах якого виникає досліджувана проблема та перебуває предмет дослідження.

Предмет дослідження – це конкретний аспект, властивість або складова об'єкта, обрана для вивчення. Об'єкт і предмет мають бути пов'язані з темою курсової роботи та відображати її зміст.

Об'єкт і предмет співвідносяться як загальне й часткове: об'єкт відповідає на запитання «Що досліджується?», а предмет – «Який саме аспект об'єкта розглядається?». Наприклад, об'єктом може бути освітній процес з фізичного виховання у закладі вищої освіти, а предметом – методика розвитку силових якостей студентів під час занять із фізичного виховання. Інший приклад: об'єкт – тренувальний процес спортсменів; предмет – засоби й методи розвитку швидкісної витривалості спортсменів певної спеціалізації.

Під час виконання курсової роботи основну увагу необхідно зосередити на предметі дослідження, оскільки саме він конкретизує тему та визначає зміст роботи.

Методи дослідження. У вступі перераховують наукові методи, використані в роботі, і стисло пояснюють, для чого застосовувався кожен із них. Залежно від теми це можуть бути аналіз і узагальнення науково-методичної літератури, педагогічне спостереження, опитування, тестування, педагогічний експеримент, методи оцінювання фізичного стану, методи математичної статистики. Добір методів має відповідати меті й завданням роботи та забезпечувати обґрунтованість висновків.

Теоретичне значення одержаних результатів полягає в уточненні, систематизації або подальшому розвитку наукових уявлень з проблеми, що досліджується.

Практичне значення одержаних результатів. У цьому пункті зазначають, як результати роботи можуть бути використані у викладацькій, тренерській, фізкультурно-оздоровчій або організаційно-методичній діяльності. За можливості вказують, які саме матеріали розроблено, де їх можна застосовувати та наскільки вони готові до практичного використання.

Апробація результатів курсової роботи зазначається за наявності. Наводять відомості про представлення результатів на конференціях, семінарах, засіданнях кафедри або їх використання у практичній діяльності.

Структура та обсяг курсової роботи. Указують усі структурні елементи роботи, її загальний обсяг і обсяг основного тексту, кількість додатків, рисунків і таблиць, а також кількість найменувань у списку використаних джерел.

5. ОСНОВНА ЧАСТИНА КУРСОВОЇ РОБОТИ

Основна частина курсової роботи, як правило, складається з двох розділів, які поділяються на підрозділи, пункти та підпункти. За потреби допускається більша кількість розділів, але не більше п’яти. Заголовки розділів мають відображати зміст викладеного матеріалу, не дублюючи назву курсової роботи. Структура роботи повинна показувати послідовність розв’язання завдань дослідження. Наприкінці кожного розділу формулюють висновки з коротким викладом його теоретичних і практичних результатів.

РОЗДІЛ 1 – теоретико-аналітичний

Перший розділ курсової роботи має теоретичний характер і може містити кілька підрозділів. Якщо тема й мета роботи охоплюють кілька взаємопов’язаних понять або аспектів проблеми, теоретичний матеріал можна розподілити між окремими підрозділами.

У розділі подають теоретичне обґрунтування проблеми, розглядають її сутність і значення, аналізують основні поняття, класифікації та методичні підходи. За темою роботи також висвітлюють положення нормативних документів, що регулюють питання фізичного виховання, фізичної культури і спорту та організації освітнього процесу у закладі вищої освіти.

Для підготовки першого розділу використовують сучасні праці українських та іноземних авторів: монографії, наукові статті, матеріали конференцій, навчально-методичні видання й електронні ресурси. До огляду включають актуальні нормативно-правові документи, що стосуються теми дослідження.

Аналіз наукової літератури може охоплювати історію вивчення проблеми, її педагогічне й психологічне обґрунтування, сучасні концепції та методичні підходи у сфері фізичної культури і спорту. У висновках до розділу визначають теоретичні положення, на які спиратиметься автор під час розроблення практичної частини курсової роботи.

Для висвітлення одного підрозділу теоретичної частини рекомендовано використовувати не менше п’яти джерел. Теоретичні положення, запозичені з праць інших авторів, обов’язково супроводжують посиланнями. Для систематизації матеріалу доцільно використовувати таблиці, схеми, графіки та діаграми.

У першому розділі здобувач має продемонструвати вміння знаходити й критично аналізувати наукові джерела, узагальнювати інформацію, зіставляти погляди дослідників і визначати можливі шляхи розв’язання проблеми. Якщо тема стосується вузького питання, огляд літератури обмежують джерелами, безпосередньо пов’язаними з цим питанням.

В аналітичній частині першого розділу, відповідно до теми, можна проаналізувати освітню програму, навчальний план, робочу програму дисципліни з фізичного виховання або матеріали, що використовуються під час занять у закладі вищої освіти.

Орієнтовна схема аналізу освітньої програми або програми дисципліни:

1. Вид і призначення документа, назва освітнього компонента.
2. Мета та завдання навчання.
3. Зміст навчального матеріалу.
4. Очікувані результати навчання.
5. Вимоги до рівня підготовленості здобувачів.
6. Кількість навчальних годин і їх розподіл за темами.
7. Передбачені форми практичних занять і самостійної роботи.
8. Методи контролю та критерії оцінювання результатів навчання.

Орієнтовна схема аналізу навчально-методичних матеріалів:

1. Відповідність змісту матеріалів меті та завданням дисципліни.
2. Зв’язок теоретичного матеріалу з практикою фізичного виховання і спорту.
3. Доступність і послідовність викладу.
4. Доцільність використання ілюстративного матеріалу, таблиць, схем і цифрових ресурсів.
5. Відповідність змісту рівню підготовленості здобувачів.
6. Наявність засобів мотивації до рухової активності й навчання.
7. Можливості для розвитку самостійності та професійного мислення.
8. Наявність завдань для індивідуальної та групової роботи.
9. Урахування індивідуальних особливостей і рівня фізичної підготовленості здобувачів.

На підставі такого аналізу автор формулює висновки про відповідність матеріалів темі й цілям дисципліни, а також визначає потребу в їх доповненні або вдосконаленні.

Відповідно до теми роботи доцільно визначити зміст навчального або тренувального матеріалу, обґрунтувати вибір методів і засобів фізичного виховання та, за потреби, розробити план проведення заняття чи його окремого фрагмента.

Перший розділ завершується узагальненням основних проблем предмета дослідження та визначенням можливих шляхів їх розв’язання. Наведені рекомендації мають відповідати темі курсової роботи та поставленим завданням.

РОЗДІЛ 2 – практично-рекомендаційний

У другому розділі описують організацію дослідження, його умови й етапи, методи збирання та опрацювання матеріалу, а також фактично одержані результати. За темою роботи можна аналізувати досвід викладачів, тренерів або інших фахівців, використовуючи матеріали педагогічних спостережень, бесід, опитувань, тестувань і вивчення документів. Педагогічне дослідження чи експеримент проводять відповідно до теми, погодженого плану, етичних вимог і правил безпеки.

Другий розділ може містити:

а) аналіз практики викладання фізичного виховання або організації

фізкультурно-спортивної діяльності, зокрема визначення проблем і вдалих методичних рішень;

б) опис організації та методів дослідження, його учасників і умов проведення;

в) виклад отриманих результатів, їх аналіз та інтерпретацію;

г) пропозиції автора щодо розв'язання досліджуваної проблеми.

Заключним у другому розділі доцільно подати рекомендаційний підрозділ. У ньому розробляють конкретні пропозиції щодо вдосконалення методики викладання, організації занять, добору засобів фізичного виховання, контролю й оцінювання результатів. Рекомендації мають спиратися на теоретичні положення першого розділу та результати дослідження.

Практична частина може містити методичну розробку заняття або його фрагмента, комплекси вправ, навчально-методичні матеріали, схему контролю, критерії оцінювання чи інші матеріали, пов'язані з темою. Якщо в роботі передбачено дослідження, його інструментарій – анкети, опитувальники, протоколи спостереження, тестові методики та форми оцінювання – додають у додатках.

Рекомендації щодо проведення заняття мають визначати його мету, завдання, послідовність етапів, добір засобів і методів, особливості організації діяльності здобувачів, заходи безпеки та способи перевірки результатів. За потреби в рекомендаціях зазначають навчально-методичні джерела, які можна використати під час підготовки до заняття.

Орієнтовно рекомендації можуть охоплювати:

- способи мотивації здобувачів до занять фізичним вихованням і рухової активності;
- методи активізації навчальної та практичної діяльності, зокрема проблемні завдання, дискусії, роботу в парах і групах, ігрові та змагальні методи;
- способи пояснення й засвоєння нових знань і рухових умінь;
- методи індивідуалізації навантаження з урахуванням рівня підготовленості та можливостей учасників;
- засоби контролю, оцінювання й самооцінювання результатів;
- вимоги до безпечної організації занять.

Для оцінювання результатів занять можуть застосовувати усне опитування, письмові та практичні завдання, тестування, педагогічне спостереження, контрольні вправи й аналіз динаміки показників. Вибір методів має відповідати темі роботи, віку та підготовленості учасників, змісту занять і умовам дослідження. Показники фізичного стану використовують лише в межах обґрунтованої методики; вони не замінюють медичної діагностики.

У другому розділі, залежно від теми, можна навести:

а) питання для перевірки теоретичних знань із теми;

б) приклади практичних завдань і критерії їх оцінювання;

в) контрольні вправи або тестові завдання з поясненням умов проведення;

г) завдання для самостійної роботи та самооцінювання;

ґ) таблиці, графіки чи діаграми, що відображають результати дослідження.

ВИСНОВКИ

Висновки – це стислий виклад результатів виконаної роботи, у якому відображено досягнення мети та виконання завдань дослідження. Вони не мають бути переказом змісту розділів. У висновках послідовно узагальнюють результати, співвідносять їх із метою та завданнями, сформульованими у вступі, і зазначають практичні пропозиції автора.

Результати доцільно узагальнити за основними розділами роботи так, щоб висновки можна було використати під час підготовки доповіді на захист курсової роботи.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

До списку включають наукові, навчальні й методичні праці, нормативні документи, статті з фахових видань та електронні ресурси, які автор безпосередньо використав під час виконання курсової роботи. Рекомендована кількість джерел – не менше 20. Варто добирати актуальні публікації, що відображають сучасний стан досліджень у сфері фізичної культури і спорту та методики фізичного виховання.

ДОДАТКИ

У додатках розміщують допоміжні матеріали, необхідні для повного представлення дослідження: плани занять, комплекси вправ, протоколи спостережень і тестувань, анкети, зразки навчально-методичних матеріалів, таблиці результатів та інші розробки, безпосередньо пов’язані з темою роботи.

Додатки розташовують після висновків і списку використаних джерел. Кожний додаток починають з нової сторінки. Угорі праворуч зазначають слово «Додаток» і його позначення. Додатки позначають великими літерами української абетки, крім літер Ґ, Є, І, Ї, Й, О, Ч, Ь. Якщо додаток один, його позначають «Додаток А». Нижче розміщують заголовок додатка.

Текст додатка за потреби поділяють на розділи й підрозділи. У такому разі перед номером зазначають літеру додатка, наприклад: «А.2» – другий розділ додатка А.

6. ПЛАНУВАННЯ РОБОТИ

Підготовка курсової роботи потребує планування часу й послідовного виконання основних етапів:

1. Вибір і затвердження теми.
2. Складання плану курсової роботи.
3. Пошук та опрацювання наукових і методичних джерел.
4. Добір теоретичного та практичного матеріалу.
5. Виконання дослідження й написання роботи.
6. Оформлення роботи та підготовка до захисту.
7. Публічний захист курсової роботи.

Теми курсових робіт можуть бути спрямовані на вивчення методики викладання фізичного виховання у закладі вищої освіти, застосування сучасних педагогічних технологій, розвиток фізичних якостей, організацію фізкультурно-оздоровчої діяльності або інші актуальні проблеми фізичної культури і спорту.

Здобувач обирає тему із запропонованого кафедрою переліку або пропонує власне формулювання, що відповідає освітньому компоненту та його науковим інтересам. Тема може бути пов’язана з дослідницькою проблематикою здобувача або досвідом його практичної діяльності. Остаточну тему затверджують у порядку, визначеному кафедрою.

Науковий керівник:

- разом зі здобувачем складає календарний план виконання курсової роботи;
- консультує з питань структури, змісту, обсягу й оформлення роботи;
- допомагає визначити напрям пошуку наукової літератури;
- контролює виконання курсової роботи;
- готує відгук на завершену роботу.

Після ознайомлення з літературою здобувач складає план курсової роботи та узгоджує його з науковим керівником. План має розкривати тему й забезпечувати логічний зв’язок між теоретичною, аналітичною та практичною частинами.

Опрацювання літератури доцільно починати із загальних наукових і навчально-методичних праць із фізичного виховання, педагогіки та психології, а потім переходити до джерел, присвячених конкретній темі. Для ознайомлення з актуальними дослідженнями використовують фахові періодичні видання, електронні бібліотеки й репозитарії закладів вищої освіти та інші надійні відкриті ресурси.

Під час роботи з джерелами здобувач уточнює основні поняття й терміни, зіставляє наукові підходи, визначає недостатньо досліджені питання та обґрунтовує напрям власної роботи. Цитати, нотатки й перекази положень першоджерел потрібно супроводжувати посиланнями. Необхідно точно передавати думки авторів і не спотворювати їх під час переказу.

Курсова робота має продемонструвати вміння самостійно аналізувати наукові джерела, формулювати обґрунтовані висновки та розробляти пропозиції щодо розв’язання досліджуваної проблеми.

8. ВИМОГИ ДО НАПИСАННЯ КУРСОВОЇ РОБОТИ

Структура курсової роботи:

- титульний аркуш;
- зміст;
- вступ;
- основна частина;
- висновки;
- список використаних джерел;

- додатки (за потреби).

Основна частина, як правило, містить два розділи з підрозділами та пунктами. Кожний структурний елемент курсової роботи починають з нової сторінки. Зразок оформлення титульного аркуша наведено в додатку А, орієнтовний зміст роботи – у додатку Б.

9. ЗАГАЛЬНІ ВИМОГИ ДО ОФОРМЛЕННЯ

Обсяг курсової роботи становить 25–35 сторінок.

Роботу виконують комп'ютерним набором на аркушах формату А4 (210 × 297 мм), друкують з одного боку аркуша. Рекомендовані параметри оформлення: шрифт – 14 пт, міжрядковий інтервал – 1,5; абзацний відступ – 1,25 см; поля: ліве – 25 мм, праве – 15 мм, верхнє та нижнє – по 20 мм. Текст має бути надрукований рівномірно, без пропусків і надмірного ущільнення.

Заголовки структурних частин курсової роботи («ЗМІСТ», «ВСТУП», «ВИСНОВКИ», «СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ», «ДОДАТКИ») друкують великими літерами жирним шрифтом і розміщують симетрично до тексту. Заголовки розділів і підрозділів друкують жирним шрифтом з абзацного відступу. Крапку в кінці заголовка не ставлять. Якщо заголовок складається з кількох речень, їх розділяють крапками.

Кожну структурну частину курсової роботи починають з нової сторінки. Підрозділи відокремлюють від попереднього тексту інтервалом.

Сторінки, розділи, рисунки, таблиці та формули нумерують арабськими цифрами без знака «№». Титульний аркуш зараховують до загальної нумерації сторінок, але номер на ньому не проставляють. На наступних сторінках номер розміщують у правому верхньому куті без крапки.

На другій сторінці розміщують зміст – остаточно відредагований план курсової роботи із зазначенням сторінок, на яких починаються розділи та підрозділи.

Рисунки, графіки, схеми й таблиці розміщують безпосередньо після першого згадування про них у тексті. Ілюстрації або таблиці, розмір яких перевищує формат А4, можна розмістити в додатках.

Ілюстрації позначають скороченням «Рис.» і нумерують у межах розділу, за винятком ілюстрацій у додатках. Номер складається з номера розділу та порядкового номера ілюстрації, розділених крапкою. Наприклад: **Рис. 2.1**. Номер і назву розміщують безпосередньо під ілюстрацією.

Таблиці нумерують у межах розділу, за винятком таблиць у додатках. Над таблицею праворуч розміщують напис із її номером, наприклад: **Таблиця 1.1**. Номер складається з номера розділу та порядкового номера таблиці, розділених крапкою.

Якщо таблиця переноситься на наступну сторінку, над її продовженням зазначають: **«Продовження таблиці 1.1»**. Назви граф таблиці пишуть з великої літери. Підзаголовки пишуть з малої літери, якщо вони продовжують заголовок, і з великої – якщо є самостійними.

Формули, якщо їх у роботі більше однієї, нумерують у межах розділу.

Номер складається з номера розділу та порядкового номера формули, розділених крапкою. Його розміщують біля правого поля аркуша на рівні формули та беруть у круглі дужки.

Цитати використовують для підтвердження аргументів або критичного аналізу праць інших авторів. Цитований текст потрібно відтворювати точно, зберігаючи його зміст. Кожну цитату супроводжують посиланням на джерело.

Посилання на джерела в тексті зазначають у квадратних дужках: порядковий номер джерела за списком використаних джерел і, за потреби, номер сторінки. Наприклад: [5, с. 19]. Якщо посилаються на кілька джерел, їхні номери розділяють крапкою з комою: [15; 21; 27].

Заголовок структурної частини не можна розміщувати внизу сторінки, якщо після нього не вміщується щонайменше два рядки тексту. Відстань між заголовком і текстом має становити приблизно 5 мм. Заголовки не завершують крапкою. Якщо заголовок займає більше одного рядка, слова в ньому не переносять.

Список використаних джерел формують в алфавітному порядку за прізвищами перших авторів або назвами праць і оформлюють відповідно до встановлених вимог (див. додаток Г). До списку включають лише джерела, на які є посилання в курсовій роботі. Рекомендована кількість – 25–30 найменувань. Бібліографічні описи подають мовою оригіналу; назви видань не перекладають українською мовою.

10. ЗАХИСТ КУРСОВОЇ РОБОТИ ТА КРИТЕРІЇ ОЦІНЮВАННЯ

Під час захисту курсової роботи здобувач вищої освіти доповідає про результати дослідження, розкриває його мету й завдання, обґрунтовує використані методи та представляє основні висновки й практичні рекомендації. Під час доповіді можна використовувати презентацію, таблиці, схеми, графіки та інші ілюстративні матеріали.

Під час захисту оцінюють глибину знань здобувача з досліджуваної проблеми, уміння логічно й чітко викладати власні думки, аргументувати висновки, брати участь у дискусії та відповідати на запитання членів комісії.

Оцінюючи курсову роботу, беруть до уваги, чи вміє здобувач:

- формулювати мету та завдання дослідження;
- здійснювати пошук наукових джерел, зокрема з використанням електронних каталогів і баз даних;
- добирати та застосовувати методи дослідження відповідно до теми й поставлених завдань;
- збирати, опрацьовувати, аналізувати й систематизувати матеріали дослідження;
- узагальнювати отримані результати та обґрунтовувати висновки;
- пов’язувати результати роботи з практикою фізичного виховання, фізичної культури і спорту;
- оформлювати курсову роботу й представляти її результати відповідно до встановлених вимог.

Під час визначення оцінки враховують:

- актуальність теми курсової роботи;
- чіткість формулювання мети й завдань;
- логічність структури та послідовність викладу;
- якість аналізу наукових джерел і теоретико-методичного обґрунтування проблеми;
- повноту та правильність виконання поставлених завдань;
- обґрунтованість методів дослідження й одержаних результатів;
- практичну значущість розроблених пропозицій і рекомендацій;
- змістовність висновків;
- дотримання вимог до оформлення роботи та її довідкового апарату;
- доречність і якість ілюстративних матеріалів, правильність їх оформлення та посилань на джерела;
- змістовність доповіді й уміння відповідати на запитання членів комісії.

Критерії оцінювання курсової роботи

Курсову роботу оцінюють за 100-бальною шкалою: до 70 балів – за виконання роботи, до 30 балів – за її захист.

Оцінка «відмінно» (90–100 балів) виставляється, якщо здобувач:

1. Продемонстрував глибокі знання з методики викладання фізичного виховання та теми курсової роботи.
2. Уміє самостійно знаходити й аналізувати наукові джерела, збирати та опрацьовувати матеріали дослідження, формулювати обґрунтовані висновки.
3. Запропонував обґрунтовані рекомендації або методичні розробки з теми дослідження.
4. Виконав роботу грамотною українською мовою, дотримався логіки викладу та вимог до оформлення.
5. Подав роботу до захисту у визначений кафедрою термін.
6. Під час захисту чітко представив результати дослідження, аргументовано відповів на запитання членів комісії.

Оцінка «добре» (75–89 балів) виставляється, якщо здобувач:

1. Продемонстрував належний рівень теоретичних знань із дисципліни та теми роботи.
2. Уміє збирати, аналізувати й узагальнювати матеріали, однак не завжди критично оцінює використані джерела.
3. Запропонував рекомендації або методичні розробки, але не всі положення достатньо обґрунтував.
4. Виконав роботу загалом грамотно, допустивши окремі мовні чи стилістичні помилки.
5. Дотримався основних вимог до оформлення та подав роботу до захисту у визначений термін.
6. Під час захисту продемонстрував добрі знання теми й відповів на запитання членів комісії.

Оцінка «задовільно» (60–74 бали) виставляється, якщо здобувач:

1. Продемонстрував достатні, але неповні знання з дисципліни та

теми курсової роботи.

2. Загалом володіє навичками пошуку й опрацювання матеріалів, але допускає порушення логіки та послідовності викладу, окремі фактичні помилки й неточності.

3. Має труднощі з формулюванням або обґрунтуванням практичних рекомендацій.

4. Допустив помилки в оформленні роботи та науково-довідкового апарату.

5. Допустив мовні й стилістичні помилки.

6. Під час захисту продемонстрував базові знання теми, але не на всі додаткові запитання відповів чітко й упевнено.

Оцінка «незадовільно» (менше 60 балів) виставляється, якщо здобувач не продемонстрував достатніх знань із досліджуваної проблеми, не зміг відповісти на запитання членів комісії або не підтвердив самостійність виконання курсової роботи.

Якщо здобувач не захистив курсову роботу, він вважається неатестованим з відповідного освітнього компонента.

Захищені курсові роботи передають на кафедру та зберігають упродовж установленого строку. Після його завершення роботи знищують відповідно до вимог, визначених для документів цього виду.

Узагальнені параметри оцінювання виконання та захисту курсової роботи, а також деталізовану бальну шкалу наведено в таблиці 1.1.

ПАРАМЕТРИ ТА КРИТЕРІЇ ОЦІНЮВАННЯ КУРСОВОЇ РОБОТИ

Параметр оцінювання	Діапазон балів	Критерії оцінювання за бальною шкалою
Оцінювання якості курсової роботи – 0–70 балів		
Відповідність змісту курсової роботи темі та затвердженому плану	0–10	0 – зміст розділів не відповідає затвердженому плану. 5 – зміст окремих розділів частково відповідає плану. 10 – зміст усіх розділів відповідає темі та затвердженому плану.
Розкриття теоретичних аспектів проблеми та коректність використання понятійного апарату	0–15	0 – понятійний апарат не сформовано, проблему не розкрито. 5 – понятійний апарат сформовано, але проблему не розкрито. 10 – проблему розкрито частково. 15 – понятійний апарат сформовано коректно, проблему розкрито повно.
Критичне зіставлення й узагальнення наукових точок зору та підходів до розв'язання проблеми	0–15	0 – критичне зіставлення й узагальнення відсутні. 5 – критичне зіставлення є, узагальнення відсутні. 10 – зіставлення й узагальнення є, але узагальнення недостатньо обґрунтовані. 15 – зіставлення проведено, узагальнення коректні й обґрунтовані.
Використання фактичного матеріалу та висвітлення досвіду розв'язання проблеми у сфері фізичної культури і спорту	0–10	0 – фактичний матеріал не використано. 5 – фактичний матеріал використано, але практичний досвід не висвітлено. 10 – фактичний матеріал використано, практичний досвід розв'язання проблеми проаналізовано.
Обсяг і відповідність використаних джерел темі роботи, дотримання етики посилань	0–10	0 – використано до 10 джерел, переважно підручники й посібники; етику посилань не дотримано. 5 – використано 11–15 джерел; етику посилань дотримано частково. 10 – використано понад 15 джерел, зокрема наукові статті, монографії, нормативні документи й електронні ресурси; етику посилань дотримано.
Відповідність оформлення курсової роботи встановленим вимогам	0–10	0 – роботу оформлено із суттєвими порушеннями. 5 – є незначні порушення. 10 – роботу оформлено відповідно до встановлених вимог.
Оцінювання захисту курсової роботи – 0–30 балів		
Уміння чітко й стисло викласти основні результати дослідження	0–10	0 – здобувач не може чітко викласти результати. 5 – результати викладено непослідовно або недостатньо чітко. 10 – результати представлено чітко й стисло.

Параметр оцінювання	**Діапазон балів**	**Критерії оцінювання за бальною шкалою**
Використання мультимедійної презентації	0–10	0 – презентація відсутня або має суттєві недоліки. 5 – презентація загалом відповідає вимогам, але має окремі недоліки. 10 – доповідь супроводжується грамотною та змістовною презентацією.
Повнота, глибина й обґрунтованість відповідей на запитання	0–10	0 – здобувач не може відповісти на запитання. 5 – відповіді неповні або недостатньо обґрунтовані. 10 – відповіді повні, глибокі й обґрунтовані.
Загальна оцінка	**0–100**	**Виконання курсової роботи – до 70 балів; захист – до 30 балів.**

Підсумкова оцінка переводиться в національну шкалу і шкалу ECTS

Сума балів за всі види навчальної діяльності	Оцінка за шкалою ECTS	Оцінка за національною шкалою	
		для екзамену, курсового проєкту (роботи), практики	для заліку
90-100	A	відмінно	зараховано
82-89	B	добре	
75-81	C		
67-74	D	задовільно	
60-66	E		
35-59	FX	незадовільно з можливістю повторного складання	не зараховано з можливістю повторного складання
0-34	F	незадовільно з обов’язковим повторним вивченням дисципліни	не зараховано з обов’язковим повторним вивченням дисципліни

ДОДАТОК А

ПРИКЛАД ТИТУЛЬНОГО АРКУША

КЛАСИЧНИЙ ПРИВАТНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
(повне найменування вищого навчального закладу)

ІНСТИТУТ ЗДОРОВ'Я,СПОРТУ ТА ТУРИЗМУ ІМЕНІ Т. САМОЛЕНКО
(повне найменування інституту, назва факультету (відділення))

ТЕОРЕТИЧНИХ ОСНОВ ФІЗИЧНОГО ТА АДАПТИВНОГО ВИХОВАННЯ
(повна назва кафедри (предметної, циклової комісії))

КУРСОВА РОБОТА

з дисципліни: Методика викладання фізичного виховання в закладах вищої освіти»

на тему: МЕТОДИКА ОРГАНІЗАЦІЇ ПРАКТИЧНИХ ЗАНЯТЬ ІЗ ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ У ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Виконав (ла)
студент (ка) групи _____
спеціальності А7 Фізична культура та спорт
освітня програма Фізична культура та спорт
(шифр і назва спеціальності, освітньої програми)
освітній ступінь магістр

Хxxxxxxxxxxx Х. Х.
(прізвище та ініціали)

Керівник проф., д.н. Хxxxxxxxx Х.Х.
посада, вчене звання, науковий ступінь, прізвище та ініціали)

Нормоконтроль Хxxxxxxxx
(Підпис, Прізвище та ініціали)

Запоріжжя
2026 р.

ДОДАТОК Б

ЗМІСТ

ВСТУП…… 3
РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИКО-МЕТОДИЧНІ ОСНОВИ МОДЕЛЮВАННЯ РІЗНИХ СТОРОРІН ПІДГОТОВЛЕНОСТІ СПОРТСМЕНІВ…… 5
1.1. Моделювання – як метод наукових досліджень…… 5
1.2. Моделювання різних сторін підготовленості спортсменів…… 9
1.3. Технічна підготовленість як одна із складових майстерності спортсмена…… 20
1.4. Класифікація і загальна характеристика техніки спортсменів…… 21
1.5. Використання тренажерів і технічних засобів тренування в в легкій атлетиці…….. ……...…. 32
Висновки до першого розділу…… 36
РОЗДІЛ 2. МЕТОДИ ТА ОРГАНІЗАЦІЯ 38
ДОСЛІДЖЕННЯ…… 38
2.1. Методи дослідження…… 45
2.2. Організація дослідження……
РОЗДІЛ 3. РЕЗУЛЬТАТИ ДОСЛІДЖЕННЯ……
3.1. Моделювання технічної пспортсменів які займаються легкою атлетикою…… 46
3.2. Моделювання технічної підготовленості легкоатлетів на етапі спеціалізованої базової підготовки…… 50
3.3. Порівняльний аналіз показників технічної підготовленості спортсменів…… 56
ВИСНОВКИ…… 63
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ…… 65

ДОДАТОК В

МЕТОДИ НАУКОВОГО ДОСЛІДЖЕННЯ У ФІЗИЧНІЙ КУЛЬТУРІ І СПОРТІ

Методи наукового дослідження – це способи пізнання та вивчення явищ і процесів, пов'язаних із фізичною культурою, спортивною діяльністю, підготовкою спортсменів, оздоровчою руховою активністю та управлінням у сфері фізичної культури і спорту.

Для кожного дослідження добирають комплекс методів відповідно до його мети, завдань, об'єкта, предмета та умов проведення. Методи мають забезпечувати отримання достовірних і взаємодоповнювальних даних. У дослідженнях у сфері фізичної культури і спорту можуть поєднувати вивчення теоретичних джерел, спостереження за тренувальним або навчальним процесом, опитування учасників, тестування фізичного стану, аналіз спортивних результатів і математичне опрацювання даних.

До методів дослідження у фізичній культурі і спорті належать аналіз наукової літератури та документів, педагогічне спостереження, бесіда та інтерв'ю, анкетування, педагогічне й спортивно-педагогічне тестування, педагогічний експеримент, експертне оцінювання, аналіз результатів тренувальної та змагальної діяльності, методи математичної статистики, а також загальнологічні методи аналізу, синтезу, порівняння й узагальнення.

Аналіз наукової літератури та документів. Метод передбачає опрацювання наукових праць, навчально-методичних матеріалів, нормативних документів, освітніх програм, планів тренувальної роботи, протоколів змагань та інших джерел, пов'язаних із темою дослідження. Він дає змогу визначити стан розробленості проблеми, уточнити основні поняття, ознайомитися з наявними підходами до організації фізичного виховання, спортивної підготовки чи управління у сфері фізичної культури і спорту.

Під час аналізу документів важливо враховувати мету їх створення, дату укладання, особливості контингенту, для якого вони призначені, та умови практичної діяльності. Отримані відомості зіставляють із результатами інших методів дослідження.

Метод спостереження. Це цілеспрямоване сприймання та фіксація явищ і процесів у звичних для них умовах. У сфері фізичної культури і спорту спостерігають за організацією занять, структурою тренувального процесу, виконанням фізичних вправ, поведінкою спортсменів під час тренувань і змагань, взаємодією тренера та спортсменів.

Спостереження може бути прямим або опосередкованим, відкритим або прихованим, включеним або невключеним. Для його проведення заздалегідь визначають мету, об'єкт, показники спостереження, терміни та спосіб фіксації результатів. Щоб зменшити суб'єктивність оцінювання, спостереження проводять систематично та, за можливості, поєднують з відеозаписом, тестуванням, аналізом документів чи опитуванням.

Метод бесіди та інтерв'ю. Бесіда дає змогу отримати інформацію безпосередньо від спортсменів, тренерів, викладачів, фахівців спортивних організацій та інших учасників досліджуваного процесу. Її проводять за попередньо підготовленим планом, добираючи основні й додаткові запитання відповідно до мети дослідження.

Інтерв'ю передбачає постановку заздалегідь сформульованих запитань у визначеній послідовності та фіксацію відповідей. Запитання мають бути зрозумілими, нейтральними й такими, що не підказують бажаної відповіді. Результати бесіди та інтерв'ю зіставляють з іншими даними, отриманими під час дослідження.

Метод анкетування. Анкетування – це письмове або електронне опитування учасників за допомогою спеціально розробленої анкети. Його застосовують для вивчення ставлення до занять фізичною культурою, мотивації до рухової активності, особливостей тренувального процесу, задоволеності організацією спортивної діяльності та інших питань, пов'язаних із темою дослідження.

Запитання анкети мають бути чіткими, однозначними й відповідати меті дослідження. Вони можуть передбачати вибір одного або кількох варіантів відповіді чи розгорнуту відповідь респондента. Анкета може містити закриті, відкриті та напівзакриті запитання. Перед основним опитуванням доцільно перевірити, наскільки зрозуміло сформульовані запитання.

Метод педагогічного та спортивно-педагогічного тестування. Тестування застосовують для визначення рівня фізичної підготовленості, розвитку рухових якостей, технічної підготовленості, функціонального стану або засвоєння теоретичних знань. Зміст тестів добирають відповідно до віку, статі, спортивної спеціалізації, рівня підготовленості учасників і завдань дослідження.

До тестів можуть належати контрольні вправи, вимірювання фізичних показників, функціональні проби, тестові завдання з теоретичних питань та інші стандартизовані процедури. Під час тестування потрібно дотримуватися однакових умов проведення, інструкцій і способів оцінювання результатів. За необхідності враховують вимоги безпеки та стан здоров'я учасників.

Метод педагогічного експерименту. Педагогічний експеримент передбачає цілеспрямовану перевірку ефективності запропонованого змісту, засобів, методів або організаційних умов фізичного виховання і спортивної підготовки. Його проводять за визначеним планом і в умовах, що дають змогу зіставити результати до та після впровадження дослідницької методики.

Залежно від завдань дослідження виокремлюють констатувальний, формувальний і контрольний етапи експерименту. На констатувальному етапі визначають вихідний стан досліджуваних показників. На формувальному етапі впроваджують запропоновані засоби або методику. На контрольному етапі оцінюють зміни та зіставляють отримані результати з вихідними даними.

Якщо це передбачено дизайном дослідження, учасників розподіляють на експериментальну та контрольну групи. Експериментальна група займається за запропонованою методикою, а контрольна – за звичайною програмою.

Висновки щодо ефективності методики роблять на підставі порівняння результатів із урахуванням умов проведення дослідження.

Метод експертного оцінювання та рейтингування. Експертне оцінювання використовують для одержання висновків фахівців щодо окремих аспектів спортивної підготовки, методики проведення занять, техніки виконання вправ, організації спортивних заходів або діяльності спортивної організації. До експертів добирають осіб, які мають відповідну освіту, практичний досвід і компетентність у досліджуваному питанні.

Оцінювання проводять за заздалегідь визначеними критеріями. Рейтингування полягає у впорядкуванні об'єктів, показників або чинників за ступенем їх вираженості чи значущості. Щоб підвищити об'єктивність результатів, оцінки кількох експертів порівнюють і узагальнюють.

Метод вивчення документації. Вивчення документації дає змогу отримати відомості про організацію занять і тренувального процесу, склад груп, обсяг виконаної роботи, відвідування, контрольні нормативи, участь у змаганнях і спортивні результати. У дослідженні можуть використовувати навчальні плани, робочі програми, плани тренувань, щоденники спортсменів, протоколи змагань, звітні матеріали та інші документи.

Документи аналізують з урахуванням їх призначення, повноти, достовірності та відповідності завданням дослідження. Відомості з документації зіставляють із результатами спостережень, тестування й опитування.

Метод аналізу результатів тренувальної та змагальної діяльності. Цей метод передбачає вивчення результатів, досягнутих спортсменами під час тренувань і змагань, а також показників виконання тренувальних завдань. Аналізують спортивні результати, динаміку фізичної та технічної підготовленості, виконання індивідуальних планів, стабільність виступів і зміни результатів упродовж визначеного періоду.

Результати діяльності розглядають у зв'язку з умовами підготовки, рівнем навантаження, спортивною спеціалізацією та іншими чинниками, які можуть впливати на досліджувані показники.

Метод узагальнення незалежних характеристик. Метод полягає в зіставленні відомостей про спортсмена або учасника занять, отриманих від кількох осіб, які взаємодіють із ним у різних умовах: тренера, викладача, фахівців супроводу, а за потреби – самого учасника дослідження. Його застосовують для комплексного вивчення індивідуальних особливостей, ставлення до тренувань, дисциплінованості, мотивації та взаємодії в команді.

Якщо характеристики різняться, аналізують можливі причини таких розбіжностей: відмінності умов спостереження, періоду оцінювання або критеріїв, якими керувалися фахівці.

Загальнологічні методи дослідження. Аналіз, синтез, порівняння й узагальнення застосовують на різних етапах дослідження.

Аналіз передбачає розгляд явища або процесу за окремими складовими. Синтез полягає в об'єднанні цих складових для цілісного розуміння предмета дослідження. Порівняння дає змогу встановити спільні та відмінні ознаки явищ,

показників або результатів. Узагальнення використовують для формулювання загальних положень і висновків на підставі опрацьованих даних.

Методи математичної статистики. Їх застосовують для кількісного опрацювання результатів дослідження, систематизації даних і визначення змін у показниках. Залежно від завдань дослідження можуть використовувати розрахунок середніх величин, відсоткових значень, показників варіативності та інших статистичних характеристик.

Результати математичного опрацювання подають у таблицях, діаграмах або графіках. Обрані способи аналізу мають відповідати типу даних, кількості учасників, меті та методам дослідження. Висновки формулюють з урахуванням отриманих результатів і умов, у яких проводилося дослідження.

ДОДАТОК Г

ПЕРЕЛІК УМОВНИХ СКОРОЧЕНЬ

АТ – артеріальний тиск;
АТ діаст. – артеріальний тиск діастолічний;
АТ сист. – артеріальний тиск систолічний;
ВООЗ – Всесвітня організація охорони здоров'я;
ДЖВШ – дискінезія жовчовивідних шляхів;
ДС – дихальна система;
ЕГ – експериментальна група;
ЖЄЛ – життєва ємність легень;
ЖІ – життєвий індекс;
ЗЗСО – заклади загальної середньої освіти;
ІР – індекс Руф'є;
ІФА – індекс фізичної активності;
ІФЗ – індекс функціональних змін;
КГ – контрольна група;
НУШ – Нова українська школа;
ОГК – обхват грудної клітки;
РФЗ – рівень фізичного здоров'я;
СІ – силовий індекс;
ФП – фізична підготовленість;
ЧСС сп. – частота серцевих скорочень у стані спокою.

ДОДАТОК Д

ПРИКЛАДИ ОФОРМЛЕННЯ БІБЛІОГРАФІЧНОГО ОПИСУ У СПИСКУ ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

згідно ДСТУ 8302:2015 «Інформація та документація. Бібліографічне посилання. Загальні положення та правила складання» з урахуванням правок (код УКНД 01.140.40)

Характеристика джерела	Приклад оформлення
Книги	
Один автор	1. Грибан Г.П. Управління у сфері фізичної культури і спорту. Житомир: Вид-во «Рута», 2022. 124 с. 2. Бойчук Ю. Д. Загальна теорія здоров'я та здоров'язбереження : колективна монографія. Харків: Вид. Рожко С. Г., 2017. 488 с. 3. Безкопильний О. О. Підготовка майбутніх учителів фізичної культури до здоров'язбережувальної діяльності в основній школі: теорія та методика : монографія. Черкаси 4. : ЧНУ ім. Б. Хмельницького, 2020. 552 с. ISBN 978-966-353-476-3.
Два автори	1. Отравенко О.В., Карпенко М.І. Дистанційне навчання в ідготовці майбутніх учителів фізичної культури у закладах вищої освіти. *Theoretical and practical aspects of modern scientific esearch:Collection of scientific papers «ΛΟΓΟΣ» with Proceedings of the IIIInternational Scientific and Practical Conference*, Seoul,November 24,2023. Seoul-Vinnytsia: Case Co., Ltd.& European Scientific Platform, 2023. С. 205-209. ISBN978-617-8126-69-8. DOI 10.36074/logos-24.11.2023.62. .
Три автори	1. Носко М.О., Гаркуша С.В., Воєділова О.М. Здоров'язбережувальні технології у фізичному вихованні. Монографія. Київ: СПД Чалчинська Н.В., 2014. 300 с.

Чотири і більше авторів	1. Москаленко Н., Сидорчук Т., Решетилова В., Яковенко А. Інновації у фізичному вихованні в закладах загальної середньої освіти: навчальний посібник. Дніпро: Інновація, 2022. 76 с. 2. Оздоровчі технології у фітнесі: практ. посіб. для здобувачів вищої освіти першого (бакалаврського) рівня спеціальностей А7 Фізична культура і спорт, А4 Середня освіта (Фізична культура) / уклад.: О.М. Школа, О.В. Отравенко, О.В. Фоменко, Д.В. Сичов; вид-во ДЗ «Луганський національний університет імені Тараса Шевченка», Полтава. 2025. 127 с.
Автор(и) та редактор(и)/ упорядники	Теорія і методика фізичного виховання: підруч. для студ. вищ. навч. закл. фіз. вихо О. Д. Кривчикова та ін.; за ред. Т. Ю. Круцевич. 2-ге вид., переробл. та доп. К. : Нац. у-т фіз. виховання і спорту Укр., видав. «Олімп. л-ра», 2017. Т.1.вання і спорту; у 2 т. / Т. Ю. Круцевич, Н. С. Пангелова,
Без автора	1.Стандарти і рекомендації щодо забезпечення якості в Європейському просторі вищої освіти (ESG). К.: ТОВ «ЦС», 2015. 32 с. Національна стратегія з оздоровчої рухової активності в Україні на період до 2025 року "Рухова активність – здоровий спосіб життя – здорова нація". URL: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/42/2016 2. Національна стратегія з оздоровчої рухової активності в Україні на період до 2025 року "Рухова активність – здоровий спосіб життя – здорова нація". URL: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/42/201
Багатотомні видання	1. Великий тлумачний словник сучасної української мови / уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел. К.: ВТФ «Перун», 2009. 1736 с. 2. Енциклопедія сучасної України : в тт. Т. 4. В-Вог / ред. І. М. Блюміна та ін. ; Ін-т енциклопедичних досліджень НАНУ. К., 2005. 700 с.

Книги	1. Грибан Г.П. Управління у сфері фізичної культури і спорту. Житомир: Вид-во «Рута», 2022. 124 с. 2. Бойчук Ю. Д. Загальна теорія здоров'я та здоров'язбереження : колективна монографія. Харків: Вид. Рожко С. Г., 2017. 488 с. 3. Безкопильний О. О. Підготовка майбутніх учителів фізичної культури до здоров'язбережувальної діяльності в основній школі: теорія та методика : монографія. Черкаси : ЧНУ ім. Б. Хмельницького, 2020. 552 с. ISBN 978-966-353-476-3.
Тези доповідей, матеріали конференцій	1. Антонович М. Жертви геноцидів першої половини XX століття: порівняльно-правовий аналіз. *Голодомор 1932-1933 років: втрати української нації* : матеріали міжнар. наук.-практ. конф., м. Київ, 4 жовт. 2016 р. Київ, 2017. С. 133–136. 2. Анциперова І. І. Історико-правовий аспект акту про бюджет. *Дослідження проблем права в Україні очима молодих вчених* : тези доп. всеукр. наук.-практ. конф. (м. Запоріжжя, 24 квіт. 2014 р.). Запоріжжя, 2014. С. 134–137. 3. Зінчук Т. О. Економічні наслідки впливу продовольчих органічних відходів на природні ресурси світу. *Органічне виробництво і продовольча безпека* : зб. матеріалів доп. учасн. II Міжнар. наук.-практ. конф. Житомир : Полісся, 2014. С. 103–108. 4. Микитів Г. В., Кондратенко Ю. Позатекстові елементи як засіб формування медіакультури читачів науково-популярних журналів. *Актуальні проблеми медіаосвіти в Україні та світі* : зб. тез доп. міжнар. наук.-практ. конф., м. Запоріжжя, 3-4 берез. 2016 р. Запоріжжя, 2016. С. 50–53.

Статті із продовжуваних та періодичних видань	1. Кобильник В. Порівняльний метод як основа політологічного дослідження. *Збірник наукових праць «Політологічні студії»*. 2011. № 2. С. 54–65. 2. Коломоєць Т. О. Оцінні поняття в адміністративному законодавстві України: реалії та перспективи формулювання їх застосування. *Вісник Запорізького національного університету. Юридичні науки*. Запоріжжя, 2017. № 1. С. 36–46. 3. Загірняк М., Костенко А. Про користування можливостями міжнародної бази даних Scopus. *Вища школа.* 2017. № 5–6. С. 48–55. 4. Кармазіна М., Могилевець О. Становлення і розвиток порівняльної методології в політичних дослідженнях. *Політичний менеджмент.* 2006. № 5. С. 3–17. 5. Коваль Л. Плюси і мінуси дистанційної роботи. *Урядовий кур'єр*. 2017. 1 листоп. (№ 205). С. 5. 6. Біленчук П., Обіход Т. Небезпеки ядерної злочинності: аналіз вітчизняного і міжнародного законодавства. *Юридичний вісник України*. 2017. 20-26 жовт. (№ 42). С. 14–15. 7. Bletskan D. I., Glukhov K. E., Frolova V. V. Electronic structure of 2H-SnSe2: ab initio modeling and comparison with experiment. *Semiconductor Physics Quantum Electronics & Optoelectronics*. 2016. Vol. 19, No 1. P. 98–108. 8. Dalton R.J. Comparative politics of the industrial democracies: from the Golden Age to island hopping. Political Science. 1991. № 2. P. 15–43.
Інші видання	
Законодавчі та нормативні документи	1. Рекомендації щодо стратегічного розвитку фізичного виховання та спортивної підготовки серед учнівської молоді на період до 2025 року. Наказ МОН № 194 від 15.02.2021 року. URL: http://osvita.ua/legislation/Ser_osv/80880

Архівні документи	1. Лист Голови Спілки «Чорнобиль» Г. Ф. Лєпіна на ім'я Голови Ради Міністрів УРСР В. А. Масола щодо реєстрації Статуту Спілки та сторінки Статуту. 14 грудня 1989 р. *ЦДАГО України* (Центр. держ. архів громад. об'єднань України). Ф. 1. Оп. 32. Спр. 2612. Арк. 63, 64 зв., 71. 2. Матеріали Ради Народних комісарів Української Народної Республіки. *ЦДАВО України* (Центр. держ. архів вищ. органів влади та упр. України). Ф. 1061. Оп. 1. Спр. 8–12. Копія; Ф. 1063. Оп. 3. Спр. 1–3. 3. Наукове товариство ім. Шевченка. *Львів. наук. б-ка ім. В. Стефаника НАН України.* Ф. 1. Оп. 1. Спр. 78. Арк. 1–7.
Патенти	1. Спосіб лікування синдрому дефіциту уваги та гіперактивності у дітей: пат. 76509 Україна. № 2004042416; заявл. 01.04.2004; опубл. 01.08.2006, Бюл. № 8 (кн. 1). 120 с. 2. Люмінісцентний матеріал: пат. 25742 Україна: МПК6 C09K11/00, G01T1/28, G21H3/00. № 200701472; заявл. 12.02.07; опубл. 27.08.07, Бюл. № 13. 4 с.
Препринти	1. Панасюк М. І., Скорбун А. Д., Сплошной Б. М. Про точність визначення активності твердих радіоактивних відходів гамма-методами. Чорнобиль : Ін-т з проблем безпеки АЕС НАН України, 2006. 7, [1] с. (Препринт. НАН України, Ін-т проблем безпеки АЕС; 06-1). 2. Шиляев Б. А., Воеводин В. Н. Расчеты параметров радиационного повреждения материалов нейтронами источника ННЦ ХФТИ / ANL USA с подкритической сборкой, управляемой ускорителем электронов. Харьков : ННЦ ХФТИ, 2006. 19 с.: ил., табл. (Препринт. НАН Украины, Нац. науч. Центр «Харьк. физ.-техн. ин-т»; ХФТИ2006-4).
Стандарти	1. ДСТУ 7152:2010. Видання. Оформлення публікацій у журналах і збірниках. [Чинний від 2010-02-18]. Вид. офіц. Київ, 2010. 16 с. (Інформація та документація). 2. ДСТУ ISO 6107-1:2004. Якість води. Словник термінів. Частина 1 (ISO 6107-1:1996, IDT). [Чинний від 2005-04-01]. Вид. офіц. Київ : Держспоживстандарт України, 2006. 181 с. 3. ДСТУ 3582:2013. Бібліографічний опис. Скорочення слів і словосполучень українською мовою. Загальні вимоги та правила(ISO 4:1984, NEQ; ISO 832:1994, NEQ). [На заміну ДСТУ3582-97; чинний від 2013-08-22]. Вид. офіц. Київ : Мінекономрозвитку України, 2014. 15 с. (Інформація та документація).

Каталоги	1. Горницкая И.П. Каталог растений для работ по фитодизайну / Донец. ботан. сад НАН Украины. Донецк : Лебедь, 2005. 228 с. 2. Історико-правова спадщина України : кат. вист. / Харків. держ. наук. б-ка ім. В. Г. Короленка; уклад.: Л. І. Романова, О. В. Земляніщина. Харків, 1996. 64 с. 3. Пам'ятки історії та мистецтва Львівської області : кат.-довід. / авт.-упоряд.: М. Зобків та ін. ; Упр. культури Львів. облдержадмін., Львів. іст. музей. Львів : Новий час, 2003. 160 с.
Бібліографічні покажчики	1. Боротьба з корупцією: нагальна проблема сучасності : бібліогр. покажч. Вип. 2 / уклад.: О. В. Левчук, відп. за вип. Н. М. Чала ; Запорізький національний університет. Запоріжжя : ЗНУ, 2017. 60 с. 2. Микола Лукаш : біобібліогр. покажч. / уклад. В. Савчин.
	Львів : Вид. центр ЛНУ ім. І. Франка, 2003. 356 с. (Українська біобібліографія ; ч. 10). 3. Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича в незалежній Україні : бібліогр. покажч. / уклад.: Н. М. Загородна та ін.; наук. ред. Т. В. Марусик; відп. за вип. М. Б. Зушман. Чернівці : Чернівецький національний університет, 2015. 512 с. (До 140-річчя від дня заснування).
Електронні ресурси	1. Влада очима історії: фотовиставка. URL: http://www.kmu.gov.ua/control/uk/photogallery/gallery?galleryId=15725757& 2. Мар'їна О. Контент-стратегія бібліотек у цифровому середовищі *Бібліотечний вісник*. 2016. № 4. С. 8–12. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/bv_2016_4_4 3. Ганзенко О. О. Основні напрями подолання правового нігілізму в Україні. *Вісник Запорізького національного університету. Юридичні науки*. Запоріжжя, 2015. № 3. – С. 20–27. – URL: http://ebooks.znu.edu.ua/files/Fakhovivydannya/vznu/juridichni/ VestUr2015v3/5.pdf. (дата звернення: 15.11.2017). 4. Що таке органічні продукти і чим вони кращі за звичайні? Екологія життя : веб-сайт. URL: http://www.eco-live.com.ua/
Автореферати дисертацій	1. Соколенко О. І. Формування ціннісного ставлення студентів вищих педагогічних навчальних закладів до свого здоров'я: автореф. дис. ... канд. пед. наук : спец. 13.00.04. Луганськ, 2008. 20 с.

Дисертації	1. Отравенко О.В. Педагогічні умови формування духовного здоров'я учнів основної школи у процесі фізичного виховання: дис. канд. пед. наук зі спец. 13.00.07. Луганськ. 2009. 236 с. 2. Сороколіт Н.Ф. Теоретико-методологічні підходи до трансформації фізичного виховання учнів у закладах загальної середньої освіти: дис. … докт. наук з фіз. виховання та спорту: спец. 24.00.02; Львіський державний університет фізичної культури ім. Івана Боберського. Львів, 2023. 553 с. URL: https://repository.ldufk. edu.ua/handle/34606048/34587?mode=full.

ДОДАТОК Д

РЕФЕРАТ

Курсова робота присвячена проблемі моделювання технічної підготовленості спортсменів, які займаються легкою атлетикою, на етапі спеціалізованої базової підготовки.

У роботі розглянуто моделювання як метод наукового дослідження та його застосування у спортивній підготовці. Проаналізовано технічну підготовленість як складову майстерності спортсмена, подано класифікацію і загальну характеристику спортивної техніки, розглянуто можливості використання тренажерів і технічних засобів у підготовці легкоатлетів.

Мета курсової роботи – теоретично обґрунтувати та дослідити особливості моделювання технічної підготовленості легкоатлетів на етапі спеціалізованої базової підготовки.

Об’єкт дослідження – процес спортивної підготовки легкоатлетів.

Предмет дослідження – моделювання технічної підготовленості спортсменів, які займаються легкою атлетикою.

У роботі використано такі методи дослідження: аналіз і узагальнення науково-методичної літератури, моделювання, педагогічне спостереження, порівняльний аналіз показників технічної підготовленості. *Залиште в цьому переліку лише методи, фактично застосовані під час виконання курсової роботи.*

Практичне значення роботи полягає у можливості використання її матеріалів тренерами з легкої атлетики для оцінювання технічної підготовленості спортсменів і планування їхньої підготовки на етапі спеціалізованої базової підготовки.

Ключові слова: МОДЕЛЮВАННЯ, ТЕХНІЧНА ПІДГОТОВЛЕНІСТЬ, ЛЕГКА АТЛЕТИКА, СПОРТИВНА ПІДГОТОВКА, ЕТАП СПЕЦІАЛІЗОВАНОЇ БАЗОВОЇ ПІДГОТОВКИ, ТЕХНІЧНІ ЗАСОБИ ТРЕНУВАННЯ.

РОЗДІЛ 1
ТЕОРЕТИКО-МЕТОДИЧНІ ОСНОВИ МОДЕЛЮВАННЯ РІЗНИХ СТОРІН ПІДГОТОВЛЕНОСТІ СПОРТСМЕНІВ

1.1. Моделювання як метод наукових досліджень

Підготовка спортсмена є складним і багатокомпонентним процесом, ефективність якого залежить від узгодженого розвитку фізичних, технічних, тактичних і психологічних якостей. Для планування тренувальної діяльності та оцінювання її результатів необхідно враховувати особливості виду спорту, рівень підготовленості спортсмена, етап багаторічної підготовки й умови тренувального процесу. Одним із методів, що дає змогу системно досліджувати ці складники, є моделювання.

Моделювання – це метод наукового пізнання, за якого створюють і досліджують модель певного об’єкта, процесу або явища. Модель відтворює найважливіші властивості досліджуваного об’єкта та допомагає встановити зв’язки між його складниками. У спортивній діяльності моделі використовують для опису структури підготовленості спортсмена, визначення орієнтирів тренувального процесу та прогнозування можливих результатів.

Модель не є повною копією реального об’єкта. Вона відображає лише ті його характеристики, які мають значення для конкретного дослідження. Наприклад, під час вивчення технічної підготовленості легкоатлетів можуть аналізуватися структура рухових дій, їхня точність, ритм, узгодженість окремих фаз і стабільність виконання вправи. Перелік показників визначають відповідно до мети дослідження та специфіки легкоатлетичної дисципліни.

У спортивній практиці моделювання може виконувати кілька функцій. Воно допомагає описати бажаний рівень підготовленості спортсмена, порівняти його фактичні показники з обраними орієнтирами, виявити сильні сторони й недоліки, а також обґрунтувати зміст подальшої тренувальної роботи. Модель може бути представлена у вигляді словесного опису, схеми, таблиці, комплексу показників або їх поєднання.

Побудова моделі передбачає визначення мети, добір показників, отримання й опрацювання даних та інтерпретацію результатів. Показники мають відповідати предмету дослідження, бути зрозумілими для оцінювання й давати змогу простежувати зміни у підготовленості спортсменів. Важливо також брати до уваги вік, кваліфікацію, спортивну спеціалізацію та етап підготовки досліджуваних.

Моделювання технічної підготовленості легкоатлетів дає змогу систематизувати вимоги до виконання рухових дій і визначити показники, за якими можна оцінювати їх засвоєння. Такий підхід створює підґрунтя для порівняння результатів спортсменів і планування індивідуалізованої тренувальної роботи. Водночас модель потребує перевірки на практиці: її показники та критерії необхідно зіставляти з реальними даними, отриманими під час тренувань і досліджень.

РОЗДІЛ 2
МЕТОДИ ТА ОРГАНІЗАЦІЯ ДОСЛІДЖЕННЯ

2.1. Методи дослідження

Для досягнення мети курсової роботи та розв’язання поставлених завдань застосовувалися методи, що дали змогу вивчити теоретичні засади моделювання, оцінити технічну підготовленість легкоатлетів і зіставити отримані показники.

Аналіз і узагальнення науково-методичної літератури використовувалися для опрацювання праць з теорії та методики спортивного тренування, легкої атлетики, технічної підготовки спортсменів і моделювання у спорті. Цей метод допоміг уточнити основні поняття дослідження та визначити підходи до оцінювання технічної підготовленості.

Педагогічне спостереження застосовувалося для вивчення особливостей виконання легкоатлетами технічних вправ під час тренувальних занять. Під час спостереження враховувалися [зазначити показники: правильність рухових дій, ритм, узгодженість рухів, стабільність виконання тощо].

Педагогічне тестування проводилося з метою оцінювання технічної підготовленості спортсменів. До тестів увійшли [зазначити назви вправ або контрольних завдань]. Результати тестування фіксувалися за заздалегідь визначеними критеріями.

Відеоаналіз [зазначити, якщо застосовувався] використовувався для детальнішого розгляду техніки виконання вправ. Перегляд відеозаписів давав змогу повторно оцінити окремі фази руху та виявити характерні помилки.

Метод моделювання застосовувався для систематизації показників технічної підготовленості легкоатлетів і визначення їхніх орієнтовних характеристик на етапі спеціалізованої базової підготовки.

Порівняльний аналіз використовувався для зіставлення отриманих показників спортсменів між собою та з обраними критеріями оцінювання.

Методи математичної статистики [зазначити, якщо застосовувалися] використовувалися для опрацювання кількісних результатів дослідження. У роботі визначалися [навести фактично використані статистичні показники].

2.2. Організація дослідження

Дослідження проводилося на базі [назва спортивної школи, клубу або іншої установи] у період із [місяць, рік] до [місяць, рік]. У ньому взяли участь [кількість] легкоатлетів віком [вік], які перебували на етапі спеціалізованої базової підготовки та спеціалізувалися у [вид легкої атлетики або спортивна дисципліна].

Дослідження здійснювалося у три етапи.

На **першому етапі** було опрацьовано науково-методичну літературу з проблеми дослідження, уточнено його мету, завдання, об’єкт і предмет, а також визначено методи дослідження.

На **другому етапі** проводилося педагогічне спостереження та оцінювання технічної підготовленості спортсменів. Фіксувалися результати виконання [назви контрольних вправ або тестів], а за потреби здійснювався відеозапис для подальшого аналізу.

На **третьому етапі** систематизовано й порівняно отримані дані, сформовано модель технічної підготовленості спортсменів і підготовлено висновки та практичні рекомендації.

Учасники дослідження були поінформовані про його мету та порядок проведення. Під час організації дослідження дотримувалися вимог безпеки й ураховували рівень фізичної підготовленості спортсменів.

У квадратних дужках потрібно вписати фактичні дані вашого дослідження. Залиште лише ті методи й етапи, які ви справді використовували.

ВИСНОВКИ

1. У курсовій роботі розглянуто моделювання як метод дослідження та інструмент планування спортивної підготовки. Модель дає змогу систематизувати показники підготовленості спортсмена, визначати орієнтири тренувального процесу й зіставляти заплановані характеристики з фактичними результатами.

2. Технічна підготовленість є важливою складовою спортивної майстерності легкоатлета. Вона передбачає засвоєння раціональної техніки рухових дій, їх точність, узгодженість і стабільність виконання. Її оцінювання має враховувати специфіку легкоатлетичної дисципліни та етап підготовки спортсмена.

3. Моделювання технічної підготовленості спортсменів доцільно здійснювати на основі системи чітко визначених показників і критеріїв. Вони мають відповідати меті дослідження, бути придатними для спостереження або вимірювання та враховувати індивідуальні особливості легкоатлетів.

4. Для дослідження технічної підготовленості можуть застосовуватися аналіз науково-методичної літератури, педагогічне спостереження, тестування, відеоаналіз і порівняння результатів. Вибір методів визначається завданнями роботи та умовами її проведення.

5. Матеріали курсової роботи можуть бути використані тренерами з легкої атлетики для планування технічної підготовки спортсменів на етапі спеціалізованої базової підготовки. Конкретні рекомендації щодо змісту тренувань слід формулювати з урахуванням результатів фактично проведеного дослідження.

Теми курсових робіт

з дисципліни «Методика викладання фізичного виховання в закладах вищої освіти» для спеціальності А7 «Фізична культура і спорт»

Теоретико-методичні засади викладання фізичного виховання у ЗВО

1. Методичні засади організації фізичного виховання здобувачів вищої освіти.
2. Компетентнісний підхід у викладанні фізичного виховання у ЗВО.
3. Студентоцентрований підхід до організації занять із фізичного виховання.
4. Методика формування рухової культури студентської молоді.
5. Педагогічні принципи навчання рухових дій студентів ЗВО.
6. Методика поєднання теоретичної та практичної підготовки на заняттях із фізичного виховання.
7. Особливості методики викладання фізичного виховання студентам різних спеціальностей.
8. Методичні підходи до формування здоров'язбережувальної компетентності студентів.
9. Формування мотивації студентів до систематичної рухової активності.
10. Методика розвитку самостійності студентів у фізичному вихованні.

Організація та планування освітнього процесу

11. Методика планування практичного заняття з фізичного виховання у ЗВО.
12. Розроблення силабусу освітнього компонента з фізичного виховання.
13. Методика визначення результатів навчання на заняттях із фізичного виховання.
14. Організація самостійної роботи студентів із фізичного виховання.
15. Методика проведення вступної частини практичного заняття з фізичного виховання.
16. Методика проведення основної частини заняття з фізичного виховання.
17. Методика проведення заключної частини заняття з фізичного виховання.
18. Організація групової та індивідуальної роботи студентів на практичних заняттях.
19. Методичне забезпечення змішаного навчання з фізичного виховання у ЗВО.
20. Планування навчального навантаження студентів на заняттях із фізичного виховання.

Методи та педагогічні технології навчання

21. Застосування інтерактивних методів навчання у викладанні фізичного виховання.

22. Кейс-метод у професійній підготовці студентів на заняттях із фізичного виховання.
23. Методика використання проблемного навчання у фізичному вихованні студентів.
24. Проєктне навчання у фізичному вихованні здобувачів вищої освіти.
25. Методика застосування ігрових технологій на заняттях із фізичного виховання.
26. Використання колового методу в навчальних заняттях із фізичного виховання.
27. Методика навчання техніки загальнорозвивальних вправ студентів.
28. Методика навчання елементів легкої атлетики на заняттях із фізичного виховання у ЗВО.
29. Методика навчання елементів спортивних ігор студентів ЗВО.
30. Диференційований підхід до навчання рухових дій студентів різного рівня підготовленості.

Оцінювання, контроль та зворотний зв’язок

31. Методика педагогічного контролю на заняттях із фізичного виховання у ЗВО.
32. Формувальне оцінювання результатів навчання студентів із фізичного виховання.
33. Розроблення критеріїв оцінювання практичних умінь студентів із фізичного виховання.
34. Методика самооцінювання фізичної підготовленості студентів у навчальному процесі.
35. Використання педагогічного спостереження для оцінювання активності студентів.
36. Методика організації зворотного зв’язку на заняттях із фізичного виховання.
37. Оцінювання сформованості здоров’язбережувальних компетентностей студентів.
38. Методика використання навчального портфоліо з фізичного виховання.
39. Розроблення тестових завдань для перевірки теоретичних знань студентів.
40. Моніторинг навчальних досягнень студентів у фізичному вихованні.

Цифрові технології та інновації у викладанні

41. Використання цифрових освітніх платформ у викладанні фізичного виховання у ЗВО.
42. Методика проведення дистанційних занять із фізичного виховання.
43. Застосування відеоінструкцій для навчання рухових дій студентів.
44. Використання мобільних застосунків для організації самостійної рухової активності студентів.
45. Методика застосування відеоаналізу рухових дій у навчанні студентів.

46. Цифрові інструменти для формувального оцінювання з фізичного виховання.
47. Розроблення інтерактивних навчально-методичних матеріалів із фізичного виховання.
48. Методика використання онлайн-опитувань для зворотного зв’язку зі студентами.
49. Застосування елементів гейміфікації у викладанні фізичного виховання.
50. Методичні особливості організації фізичного виховання в умовах змішаного формату навчання.

Інклюзія, безпека та здоров’язбереження

51. Методика організації інклюзивних занять із фізичного виховання у ЗВО.
52. Адаптація навчальних завдань із фізичного виховання до індивідуальних можливостей студентів.
53. Методика забезпечення безпеки студентів під час практичних занять із фізичного виховання.
54. Здоров’язбережувальні технології у викладанні фізичного виховання у ЗВО.
55. Методика організації занять із фізичного виховання для студентів із різним рівнем рухової активності.
56. Методика використання оздоровчого фітнесу в освітньому процесі ЗВО.
57. Педагогічні засоби профілактики малорухливого способу життя студентів.
58. Формування навичок самоконтролю фізичного стану на заняттях із фізичного виховання.
59. Методика організації фізкультурно-оздоровчих заходів для студентської молоді.
60. Розвиток культури безпечної рухової активності студентів засобами фізичного виховання.